

**KOMÜNİST ENTERNASYONAL YÜRÜTME KURULU
XI. PLENUMU [(26.3.—11.4. 1931)] TEZLER, ÖNERGELER VE
KARARLAR**

Kaynak: İngilizce baskı
**XIth Plenum of the Executive Committee of the Communist
International, Theses, Resolutions and Decisions,
Workers Library Publishers, 35 East 125th Street, New York
(Printed in England)**
**The Blackfriars Press Ltd., Smith-Dorrien Road, Leicester,
England**

**KEYK'in 11. Plenumu'nun (26.3.—11.4. 1931) "İktisadi Krizin
Derinleşmesi ve Bir Dizi Ülkede Devrimci Krizin Önşartlarının
Yükselmesi ile Bağını İçinde Komünist Enternasyonal
Seksiyonlarının Görevleri Üzerine" başlıklı Manuilski Yoldaşın
Raporu ve Almanya KP, Polonya KP ve KGE'nin Görevleri ve
Durumu Üzerine Thälmann, Lenski ve Çemodanov Yoldaşların Ek
Raporlarına İlişkin Olarak KEYK XI. Plenumunun Tezleri
Dönüşüm Yayınları: 13, Uluslararası Komünist Hareketin
Belgeleri: 5, 1. Basım: Mayıs 1992 Almanca'dan Türkçe'ye
çevrilmiştir.**

Tüm diğer bölümlerin İngilizce'den Türkçe'ye çevirisi bize aittir.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek – Londra Bürosu

Ocak 2011

**Elektronik Tarama ve Düzenleme;
Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek –Londra Bürosu**

**<http://www.st-cyprus.co.uk/intro.htm>
[http://www.st-cyprus.co.uk/webgazette tr/index.php](http://www.st-cyprus.co.uk/webgazette/tr/index.php)**

**KOMÜNİST ENTERNASYONAL
YÜRÜTME KURULU
XI. PLENUMU**

[(26.3.—11.4. 1931)]

TEZLER, ÖNERGELER VE KARARLAR

**İşçi Kitaplığı Yayıncıları
35 East 125inci Sokak, New York**

İçindekiler

KOMÜNİST ENTERNASYONAL'IN XI. PLENUMU İLE İLGİLİ DEKLARASYONU	4
İKTİSADİ KRİZİN DERİNLEŞMESİ VE BİR DİZİ ÜLKEDE DEVRİMCİ KRİZİN ÖNŞARTLARININ YÜKSELMESİ İLE BAĞINTI İÇİNDE KOMÜNİST ENTERNASYONAL SEKSİYONLARININ GÖREVLERİ ÜZERİNE.....	5
I— KAPİTALİST SİSTEMİN KRİZİ— SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE SOSYALİZMİN YÜKSELEN ATILIMI	5
II- SINIF MÜCADELESİNİN KESKİNLEŞMESİ, DEVRİMCİ KABARIŞ VE BİR DİZİ KAPİTALİST ÜLKEDE DEVRİMCİ KRİZİN ÖNKOŞULLARININ YÜKSELİŞİ	13
III— BURJUVAZİNİN TEMEL SOSYAL DAYANAĞI OLARAK SOSYAL-DEMOKRASİ	20
IV- KOMÜNİST ENTERNASYONAL SEKSİYONLARININ DURUMU VE EN YAKIN GÖREVLERİ	24
K.E.Y.K. XI. PLENUMU'NUN YOLDAŞ CACHIN'İN SSCB'NE KARŞI ARTAN MÜDAHALEÇİ SAVAŞ TEHDİDİ VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVLERİ ÜZERİNE RAPORU.	31
I. SSCB'ne Karşı Silahlı Müdahale için Hazırlıklar	31
II. SSCB'ne Karşı Askeri Müdahale Hazırlıklarına Karşı Sosyal Demokrasinin Rolü	35
III. Askeri Müdahale İçin Hazırlıklara Karşı Mücadelede Komünistlerin Görevleri.	39
K.E.Y.K. XI. PLENUMU'NUN HİNDİÇİNİ, İZLANDA VE KIBRIS KOMÜNİST PARTİLERİNİN KOMÜNİST ENTERNASYONAL'E KABULÜ ÜZERİNE KARARI.	41
K.E.Y.K. XI. PLENUMUNUN 1929 VE 1930 İÇİN K.E.Y.K. MALİ RAPORU İLE İLGİLİ KARARI	43
K.E.Y.K. PREZİDYUMUNUN KOMPOZİSYONU.....	45

KOMÜNİST ENTERNASYONAL'IN XI. PLENUMU İLE İLGİLİ DEKLARASYONU

Nisan başında, Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin XI. Plenumu Moskova'da toplandı. Plenum:

1- İktisadi krizin derinleşmesi ve bir dizi ülkede devrimci krizin önşartlarının yükselmesi ile bağıntı içinde Komünist Enternasyonal seksiyonlarının görevleri üzerine Yoldaş Manuilski'nin raporunu, ve Thalmann, Lenski ve Çemodanov Yoldaşların Almanya ve Polonya Komünist Partilerinin ve Gençlik Komünist Enternasyonal'i'nin ortak raporlarını sırasıyla dinledi.

2. SSCB'ye karşı askeri müdahale tehlikesi üzerine Yoldaş Cachin'in raporunu dinledi.

Plenum bir bağımsız seksiyon olarak, halihazırda birkaç yıldır Fransa Komünist Partisi'nin bir bileşen parçası olarak varlığını sürdüren ve Şubat 1930 yılında bağımsız bir parti olarak yeniden organize olan Hint-Çin Komünist Partisini; halihazırda birkaç yıldır varlığını sürdüren Kıbrıs Komünist Partisi'ni, ve Kasım 1930 yılında kurulan İzlanda Komünist Partisi'ni Komünist Enternasyonal'e kabul etti. Bu yeni seksiyonlar hakkındaki Plenum kararı VII. Dünya Kongresi tarafından onaylanması gerekiyor.

Plenum Prezidyum'un otuz üyesini ve on iki adayını seçti ve KEYK'in mali raporunu doğruladı.

Tüm kararlar Plenum tarafından oybirliğiyle kabul edildi.

XI. Plenum'un tezleri, önermeleri ve kararları yayınlanacaktır.

K.E.Y.K. POLİT-SEKRETERLİĞİ

[KEYK 11. PLENUMU (26.3.—11.4.1931)]

İKTİSADİ KRİZİN DERİNLEŞMESİ VE BİR DİZİ ÜLKEDE DEVRİMCİ KRİZİN ÖNŞARTLARININ YÜKSELMESİ İLE BAĞINTI İÇİNDE KOMÜNİST ENTERNASYONAL SEKSİYONLARININ GÖREVLERİ ÜZERİNE

*Manuilski Yoldaşın Raporu ve Almanya KP, Polonya KP ve
KGE'nin Görevleri ve Durumu Üzerine Thälmann, Lenski ve
Çemodanov Yoldaşların Ek Raporlarına İlişkin Olarak
KEYK XI. Plenumunun Tezleri*

I— KAPİTALİST SİSTEMİN KRİZİ— SOVYETLER BİRLİĞİ'NDE SOSYALİZMİN YÜKSELEN ATILIMI

Geçen yıl, kapitalizmin genel krizi temeli üzerinde yayılan, bütün kapitalist ülkeleri, aynı şekilde bütün önemli sanayi kollarının kapsayan, tarihte yeralan en büyük dünya iktisadi krizi ve Sovyetler Birliği'nde sosyalist inşanın muazzam yükselişi, *yükselen sosyalizm* sistemi ve *çürüyen kapitalizm* sistemi arasındaki zıtlıkları bu zamana kadar görülmemiş keskinlikte ortaya çıkardı. Gelişimleri içinde kapitalist ve sosyalist sistemler arasındaki zıtlıklar hiçbir zaman bu güce ulaşmamışlardı ve sosyalist sistemin kapitalist sisteme karşı üstünlüğü hiçbir zaman bugünkü kadar elle tutulur hale gelmemişti. Sömürge ve köleciliğe dayanan, aynı şekilde pazardaki rekabetin kanunlarına tabi olan kapitalist iktisadi sistemin yetersizliği ve üretim araçlarının

toplumsallaştırılmasına ve sömürünün yokedilmesine, çalışmaları maddi ve kültürel seviyelerini sistematik yükselişine dayanan sosyalist planlı ekonominin üstünlüğü bütün berraklığıyla ortaya çıktı.

İçinde bulunulan anda uluslararası ilişkilerin temel eksenini oluşturan iki sistemin bu artan zıtlığı, kriz sonucu olağanüstü keskinlik kazanan emperyalist dünya içindeki çelişkilerin daha da gelişmesi yönünde etki etmektedir. Sömürüden ve Sovyetler Birliği halklarına emperyalist uşaklıktan kurtulma olanağını getiren Ekim Devrimi ve proletarya diktatörlüğü ülkesinin kapitalist ülkelerden bağımsız iktisadi atılımının önşartlarını yaratan Sovyetler Birliği'nin sosyalist endüstrileşmesi tehditi altında emperyalistler, kriz ve kitlelerin artan yoksulluğu sonucu gittikçe daha fazla daralan pazarlar uğruna daha acımasız bir şekilde birbirlerine karşı mücadeleye girişmişlerdir. Çalışanların sırtından, rakiplerinin sırtından, aynı şekilde sömürgelerin ve Sovyetler Birliği'nin sırtından krizden bir çıkış yolu arayan emperyalistlerin çabaları, zaptedilmez bir koruyucu gümrük ve damping politikasına, dünya hegemonyası için, sömürgelerin yeniden paylaşımı için emperyalistlerin mücadelesinin keskinleşmesine, yeni emperyalist savaşların zorlu hazırlığına ve Sovyetler Birliği'ne karşı mücadele savaşına götürmektedir.

Bir tarihsel dönemeç yılı olan, KEYK'in Şubat 1930'daki genişletilmiş başkanlığının son toplantısından bu yana geçen bir yıl, krizin yükselişini, kapitalist sistemin çöküşünün kaçınılmazlığını ve sosyalist inşanın muzaffer yükselişini gösterdi. *Kapitalist istikrar sona eriyor. Sovyetler Birliği'nde sosyalist ekonominin temelinin inşası tamamlanıyor.*

1— *Kapitalizm ülkelerinde*, endüstriyel kriz kendini; a) üretimin durdurulamaz gerileyişinde; b) geniş halk yığınlarının yoksullaşması sonucu tüketimin şiddetli azalışında ve iç pazarın daralmasında; c) dış ticaretin korkunç gerileyişinde, göstermektedir.

Sadece hiçbir kriz olmamakla kalmayıp bilakis bir atılımın yaşandığı *Sovyetler Birliği*'nde ise üretim yükselişi kapitalist ülkelerde hiçbir zaman olmayan bir tempoda gelişmektedir. Endüstriyel inşanın beş yıllık planı sadece gerçekleştirilmekle kalmadı, bilakis aşılmakta bile. Beş yıllık plan başlıca sanayi dallarında üç yıl içinde gerçekleştirildi. Petrol ve diğer sanayi dallarında, makine sanayiinde vb. beş yıllık plan daha ikibuçuk yılda uygulandı. Endüstri, ulaşım ve elektrifikasyon tesislerine sermaye yatırımları hızla artıyor (1930 yılında yaklaşık yüzde 60, 1931 yılında yaklaşık yüzde 80). Sosyalist yarışma ve en modern tekniğin uygulanması temelinde, emek verimliliği sarsılmaz biçimde yükseliyor; yığınların tüketiminde sarsılmaz bir yükseliş gerçekleşiyor; proleter devlet, tutarlı sabit fiyat politikasıyla sanayi ve tarım arasındaki mal değişimini ayarlıyor, köylülerin gerçek ücretlerinin ve gelirlerin sistematik olarak artmasını garanti altına alıyor.

2— *Kapitalizm ülkelerindeki* iktisadi kriz tarım krizi ile iç içe geçerek tarımsal ürünlerin fiyatlarının düşmesi ile harap olan ve yüksek vergi, haraç, kira ödemeleri ve tefeci borçları ile ezilen milyonlarca köylünün boyutlarda yoksullaşmasını hızlandırıyor. Küçük ve orta köylü iktisadının gerileme süreci sert biçimde ortaya çıkıyor. Tarım krizini aşma amacıyla burjuva hükümetler, yaşamsal öneme sahip besin maddeleri ve tarımsal hammadde ekim alanlarını kısıtlamak için önlemler alıyorlar. Bir dizi kapitalist ülkede, esas olarak büyük kapitalist çiftlikleri kapsayan tarımın ilerleyen makinalaşması, geniş emekçi köylülerin hızla yoksullaşmasını daha da teşvik ediyor.

Sovyetler Birliği'nde, işçi sınıfı önderliği altında gerçekleştirilen yoksul ve orta köylü yığınların kolektifleşme yolundaki kesin dönüşümleri ile tarımda muazzam bir atılım yaşanıyor (ekim alanlarının artması, ürünün yükseltilmesi). Kolektifleşmenin beş yıllık planı iki yılda aşıldı. Köyün, sosyalist yeniden düzenlenmesi temeli üzerinde (kollektif çiftlikler ve sovyet çiftlikleri) emekçi köylülüğün maddi ve

kültürel seviyesi yükseliyor. Pazarlık hububat üretimi ile ilgili beş yıllık plan iki yılda aşıldı, tarım için bir makine ve traktör istasyonları tesisi sürmektedir ve proleter devletin bu konudaki sermaye yatırımları yıldan yıla artmaktadır. Yoğun kolektifleşme temeli üzerinde sınıf olarak Kulakların tasfiyesi gerçekleşmekte ve kolektif çiftliklerde örgütlenen tayin edici orta köylü yığınlar, proleter diktatörlüğün sağlam dayanaklarına dönüşmektedirler.

3- *Kapitalizm ülkelerinde* burjuvazi, son derece kanlı biçimde işçi sınıfına ve emekçi yığınlara saldırıyor ve iktisadi soygun önlemleri ile krizin bütün sonuçlarını emekçilerin omuzuna yıkmaya çalışıyor (yığınsal işten çıkarmalar ve işsizlik, ücretlerin düşürülmesi, işçi sınıfı, emekçi köylülük ve şehir yoksulları için vergilerin artması, gümrük tarifelerinin artması, perakende fiyatların suni olarak yüksek tutulması, sosyal sigortaların kısıtlanması, vb.). Sermayenin bu saldırısı proletaryayı yığınsal yoksulluğun en ağır, mahvedici sonuçlarına korumasızca terk ediyor. Tarihte bu zamana kadar hiçbir zaman görülmeyen, yaklaşık 35 milyon sanayi işçisini (bu istatistikte yer almayan milyonlarca tarım proletaryası, özellikle sömürgelerde ve yarı-sömürgelerdekiler dışında) kapsayan işsizlik, iç pazarını sıkıştırıyor ve kapitalistler tarafından işletmelerde bulunan işçilerin ücretlerinin arsızca kısılması için kullanılıyor. Sermayenin bu saldırısı sadece proletaryaya karşı yönelmiyor, bilakis yaşamsal çıkarları tarafından kendilerini soyan tekelci sermayeye karşı proletarya ile birleşik cephe yoluna itilen şehir ve kırsal geniş katmanlarına karşı da yöneliyor. Emekçiler arasında ölüm oranı, fuhuş ve intiharların sayısı artıyor. Sermayenin saldırısı, işçi sınıfının, emperyalist ve yerli burjuvazinin çifte boyunduruğa vurulduğu ve sömürünün en barbar keyfiyetine terkedildiği sömürgelerde olağanüstü kanlı biçimler alıyor. Kriz koşulları altında kapitalist işletmelerdeki ücretli çalışmanın köleci karakteri her yerde, hem sanayide hem tarımda, hem sömürgelerde hem de

emperyalist ülkelerde olağanüstü keskin biçimde ortaya çıkıyor.

Sovyetler Birliği'nde tarımın sosyalist dönüşümü ile birlikte ülkenin sosyalist sanayileşmesi, işçi sınıfının ve emekçi

yığınların maddi ve kültürel durumları temelden iyileştirildi. Proletaryanın korkunç ve hala devam eden sayısal büyümesine rağmen işsizlik tasfiye edildi (1931 yılında 2 milyon yeni işçi üretime çekildi). 1931 yılında sanayi işçilerinin ücretlerinin yüzde 6 artırılması ile (daha önceki iki yılda iş ücreti yüzde 12.1 civarında yükselmişti) aynı zamanda gerçekleşen Sovyet Rusya sanayiinde yedi saatlik iş gününe geçiş esas itibariyle tamamlanma aşamasındadır. *Sosyal sigortalar ve işçiler ve hizmetlilerin hayat seviyelerinin iyileştirilmesi için fonlar*, beş yıllık planın geçen iki yılı içinde 3,199 milyon ruble arttı, 1931 yılı için ise 2138 milyon rublelik bir artış öngörülmektedir. Sosyalist çalışmanın yeni biçimlerini keşfeden (sosyalist yarışma, hücum tugayları vb.) *yığınların yaratıcı coşkusu artmıştır*.

4— *Kapitalizm ülkelerinde dünya iktisadi krizinin gelişimi ve keskinleşmesi*, hem burjuvazinin diktatörlüğünün gizlenmiş biçiminden başka bir şey olmayan burjuva demokrasisi ülkelerinde hem de burjuva diktatörlüğünün açık, çıplak biçimini oluşturan faşizm ülkelerinde hakim sınıfların siyasal gericiliğinin had safhada yükselmesine yol açmıştır. Geniş emekçi yığınların, iktisadi ve siyasi köleliğinin devamını güven altına almak için, onların hayat seviyelerinin düşürülmesi pahasına krizden bir kapitalist çıkış yolu bulmaya çalışan burjuvazi, terörist faşist çeteler örgütlemekte, işçi örgütlerini ve tüm diğer devrimci örgütleri dağıtmakta, işçilerin ve emekçi köylülerin toplanma haklarını ve basın özgürlüklerini ellerinden almakta, zorunlu uzlaşma kurumu ve şiddet yoluyla grevleri boğmakta, işsizlerin ve grev yapan işçilerin gösterilerine ateş açmakta, devrimci köylü hareketini

acımasızca bastırmaktadır.

Sömürücü sınıfların son kalıntılarını köküyle birlikte koparan Sovyetler Birliği'ndeki işçi sınıfı iktidarı, proleter demokrasinin en geniş biçime geliştirilmesi ve işçilerin ve köylülerin en geri kalmış katmanlarını siyasal ve kültürel seviyelerinin benzeri görülmemiş biçimde yükseltilmesini garantilemektedir. 1931'deki Sovyet seçimlerine 60,9 milyon emekçi katılmıştır (12,8 milyon şehirlerde, 48,1 milyon köylerde). Sovyetlerde, sendikalarda, fabrikalardaki sovyet çiftliklerinde ve kolektif işletmelerdeki hücum tugaylarında SBKP önderliği altında sosyalist sanayileşme ve köyün kollektifleştirilmesi çalışmasında işçi sınıfı ile emekçi köylülüğün kardeşçe ittifakını gerçekleştiren emekçi yığınların yaratıcı inisiyatifi ve siyasal aktivitesi fırtına gibi gelişmektedir.

5— Sovyetler Birliği'nde işçi sınıfı iktidarı, sağlam bir barış politikası, diğer halklar ile kardeşçe ilişkilerin kurulması, Sovyetler Birliği'nde yaşayan bütün halkların emekçilerinin ittifakı, eskiden çarlık tarafından ezilen ulusların iktisadi, siyasal ve kültürel atılımı; yeni emperyalist savaşlara karşı baş engel olarak proletarya diktatörlüğü ülkesinin büyümesi anlamına gelmektedir.

Kapitalizm ülkelerinde, bir avuç finans kodamanın diktatörlüğü olarak emperyalist devletin yağmacı karakteri, kriz şartları altında çarpıcı ifadesini, emperyalist saldırganlığın artmasında, sömürge mülklerini ve “nüfuz alanları”nı genişletmek için, emperyalistlerin çabalarında, sömürgeci köleliğin bütün biçimlerinin derinleştirilmesinde, krizin sonuçlarının esas olarak zayıf ülkelerin, aynı şekilde boyunduruk altındaki halkların sırtına yükleme çabalarında bulunmaktadır.

Kriz, kapitalist dünya içindeki baş çelişkiyi,—ifadesini hem Amerikan emperyalizminin Britanya'nın nüfuz alanları üzerindeki baskısında hem de Büyük Britanya'nın imparatorluk

gümrükleri siyasetinde (“imparatorluk konferansı”) ve Latin Amerikan ve Çin’deki “nüfuz alanları” uğruna çatışmasının artmasında bulan—Büyük Britanya ile Amerika Birleşik Devletleri arasındaki dünya hegemonyası uğruna mücadeleyi olağanüstü bir güçle keskinleştirmektedir. Kriz, Versay sisteminde saptanan bütün çelişkileri zincirlerinden boşandırdı: İlk planda galip ülkeler ile mağlup ülkeler arasındaki çelişkiler—Avrupa kıtası üzerindeki askeri-politik hegemonyasını korumak ve sağlamlaştırmak için çalışan Fransa’nın emperyalist kliği ve Young planının uygulanmasında gittikçe daha fazla emekçilerin direnişi ile karşılaşan Almanya’nın yeni burjuvazisi arasındaki çelişkiler. Galip ülkeler kampındaki emperyalist rekabet de keskinleşmektedir—Akdeniz için, Kuzey Afrika’daki sömürgeler için Fransa ile İtalya arasındaki mücadele; büyük emperyalist haydutların vasalları arasındaki (Balkan ülkeleri, Macaristan, Çekoslovakya, vb.) çelişkiler büyümektedir. Young planının, müttefikler arasındaki borçların revize edilmesi sorununun, sınırla (Polonya Koridoru), sorunu Almanya’nın Avusturya’yı kendine katmak (gümrük birliği) aynı şekilde silahlanmanın sınırlandırılmasını kaldırılma mücadelesi ve sömürge mülkiyetleri uğruna mücadelenin keskinleşmesi bundandır.

Yeni askeri-siyasal ittifaklar sistemi, Milletler Cemiyeti’nin sistemi, Milletler Cemiyeti’nin “silahsızlanma” konferanslar ile örtülen yeni silahlanmaların hızla artması, bütçenin üçte birinden yansına kadarını yutan askeri harcamaların artması savaş filolarına yeni toplar yerleştirilmesi (Londra Konferansı), askeri havacılığın artması, zehirli gaz savaşlarına hazırlanma, orduların mekanizasyonu ve kapitalist orduların kadrolarının sınıfsal bileşiminin güven altına alınması bundandır. Sömürgelerdeki emperyalist boyunduruğun artması, aynı şekilde Avrupa’da egemen ulusların burjuvaları tarafından bir dizi halkların, Polonya’da, Çekoslovakya’da,

Yugoslavya'da, İtalya ve Fransa'da (Alsas-Loren) ezilmesi bundandır.

Dünya emperyalist sisteminin bütün çelişkilerini keskinleştiren ve her yerde yeni savaş çatışmaları için yangın ocakları yaratan burjuva diktatörlüğün emperyalist politikası, kaçınılmaz biçimde yeni, korkunç emperyalist savaflara götürmektedir. Tek tek emperyalistler arasındaki çelişkileri herhangi bir nebze de olsa ortadan kaldırılmadan burjuva diktatörlüğünün emperyalist politikası, Sovyetler Birliği'ne karşı müdahale savaşının, Sovyetler Birliği halklarını boyunduruk altına almak ve kapitalizmi tekrar kurmak için tam manasıyla emperyalist ve karşı-devrimci savaşın başdöndürücü bir hızla hazırlanması anlamına gelir.

6— Dünya iktisadi krizinin daha da yaygınlaşması şartları altında sınıf mücadelesinin gelişimi en geniş emekçi yığınların önüne şu belirleyici seçimi koymaktadır: ya burjuva diktatörlüğü; ya iktisadi ve siyasi kölelik—ya da kapitalist sömürüye ve baskıya son vermek; ya sömürgeci boyunduruk ve emperyalist savaflar—ya da barış ve halklar arasında kardeşçe ilişkiler; ya kapitalist anarşi ve krizler—ya da anarşi ve krizi tanımayan sosyalist iktisadi sistem.

Kapitalizm dünyası ile sosyalizm dünyası arasındaki, burjuva diktatörlüğü ile proletarya diktatörlüğü arasındaki çelişkilerin artması, *Sovyetler Birliği'ne karşı müdahale savaşı tehlikesini* son derece keskinleştirmektedir. Kapitalist ülkelerde sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, burjuvazinin Sovyetler Birliği'nin sırtından işin içinden sıyrılmaya çalışması, zafer kazanan sosyalizm önünde duyulan korku, Sovyetler Birliği'nin kapitalist yozlaşması ve ölmekte olan karşı-devrimci sınıfların (büyük köylülük ve şehirlerdeki NEP burjuvazisi) desteklenmesi üzerine kurulan taktiğin boşa çıkması, dünya burjuvazisinin iktisadi abluka ve askeri müdahale ile dışardan vurma taktiğine geçmesine sebep oldu.

Versay sistemi ile boyunduruk altına alınan halkların

kanını emen, Avrupa'daki faşist rejimleri örgütleyen ya da destekleyen ve Avrupa'nın jandarması vasfı ile çarlık Rusya'sının rolünü oynayan Fransız emperyalizminin önderliği altında Sovyetler Birliği'ne karşı büyük çaplı uluslararası komplonun varlığını ortaya çıkaran "Sanayi Partisi" davası ve Menşeviklerin "Birlik Bürosu"na karşı yapılan dava, emperyalistlerin, İkinci Enternasyonal'in yardımı ile 1930 ilkbaharında Sovyetler Birliği'ne karşı karşı-devrimci bir savaş hazırladıklarını ve hala şimdi de hazırlamakta olduklarını ve bu amaçla Fransız, İngiliz, emperyalizminin vasal devletlerini—Polonya, Romanya, Finlandiya'yı kullandıklarını göstermiştir. 1930'da yapılacak müdahalenin aktif desteklenmesi amacıyla Hoover tarafından Amerikan çiftçilerine yardım komisyonu bayrağı altında yaratılan ve emperyalist dünya savaşında müttefik orduların eski levazım şefi Albay Legge'nin doğrudan önderliği altında bulunan özel bir örgüt, müdahale ordularına erzak temin etmeye hizmet edecekti. Tarım, "silahsızlanma" ve bu Pan-Avrupa konferansları, Roma'daki Papa'nın diğer dinlerin temsilcilerinin önderliği altında "dini kovuşturmalara" karşı sovyet düşmanı kampanyalar, Sovyet Rusya "damping" ine ve Sovyetler Birliği'ndeki "zorla çalıştırmaya" karşı kampanyalar tamamen aynı müdahalenin hazırlığı amacına hizmet ediyorlardı ve ediyorlar.

II- SINIF MÜCADELESİNİN KESKİNLEŞMESİ, DEVİRİMCİ KABARIŞ VE BİR DİZİ KAPİTALİST ÜLKEDE DEVİRİMCİ KRİZİN ÖNKOŞULLARININ YÜKSELİŞİ

1— İktisadi krizle birlikte başlayan ve kendini ilk planda zincirin en zayıf halkalarında gösteren kapitalizmin bütün temel zıtlıklarının ve çelişkilerinin daha da keskinleşmesi, en geniş halk yığınlarının artan huzursuzluğu, komünizmin

büyümesi ve proletarya diktatörlüğü ülkesinin itibarının yükselmesi, bir yandan burjuvazi tarafından şiddet aygıtının ve diktatörlüğün gittikçe daha açık kullanılmasına, diğer yandan bir dizi ülkede devrimci kabarışın artmasına ve devrimci krizin şartlarının yükselmesine yolaçmaktadır.

Burjuvazinin diktatörlüğünün üstü örtülü biçimi olan burjuva demokrasisi denilen. şeyden organik olarak kaynaklanan burjuva diktatörlülüğünün açık biçimi olarak faşizm, emekçileri ezme ve köleleştirmenin kapitalist rejime has olan ve burjuva diktatörlüğünün bütün sisteminden ayrılmaz olan tüm yöntemlerini keskinleştirmektedir. Burjuva demokrasisinin kalıntıları ile iç içe geçen faşist rejim, proletaryanın sınıf örgütlerinin dağıtılması, komünist partilerin yasaklanması, özel askeri-terörist örgütlerin oluşturulması yoluyla burjuvazi tarafından inşa edilir ve sıkı bir kalıba sokulu—parlamentar biçimlerin kaldırılmasından veya korunmasından bağımsız olarak.

Tüm dünyanın ezilen ve köleleştirilen milyonlarca kitlesi üzerinde proletarya diktatörlüğü ülkesinin devrimci etkisini zayıflatmak ve işçilerin, köylülerin ve sömürge halkların devrimci hareketini frenlemek amacıyla faşistler, çareyi burjuva diktatörlüğün karşı-devrimci amaçlarını gizleyen bir sosyal demagoji ile halkı kandırmakta aramaktadırlar.

Finans kapital tarafından beslenen faşistler (Hitler) emekçi yığınların çaresizliği ve yoksulluğu ile oynayarak, ulusal nefreti, yenik ülkelerde emperyalist intikam ruhunu, anti-semitizmi alevlendirerek, Almanya'da Young Planını spekülatif biçimde istismar ederek ve palavra anti-kapitalist tumturaklı sözler vasıtasıyla sermayeye karşı olan uşak rollerini gizleyerek, yığınların huzursuzluğunu, burjuva diktatörlüğün güçlendirilmesi ve işçi sınıfının acımasızca ezilmesi amacıyla kullanmaktadırlar.

Faşizmin son zamanlardaki büyümesi ancak, savaş sonrası dönem sürecinde biçimlerinden bağımsız olarak uluslararası

sosyal-demokrasi tarafından takip edilen burjuva diktatörlüğünün desteklenmesi temeli üzerinde mümkün olmuştur. Burjuva diktatörlüğünün “demokratik” biçimi ile faşizm arasında bir karşıtlık uydurarak yükselen siyasal gericiliğe karşı ve faşizme karşı mücadelede yığınların uyanıklığını körelten ve burjuva diktatörlüğün bir biçimi olarak burjuva demokrasininin karşı-devrimci özünü gizleyen sosyal-demokrasi, kapitalist devletin faşistleşmesinin en aktif faktörü ve yol hazırlayıcısıdır.

Faşizme karşı başarıyla mücadele komünist partilerden, burjuva diktatörlüğü bütün biçimlerine karşı ve açık faşist diktatörlük için yolu açan bütün gerici önlemlere karşı tabandan birlik cephesi temeli üzerinde yığınları harekete geçirmeyi talep etmektedir. O, esas itibariyle faşizm ve burjuva demokrasisi arasında, aynı şekilde burjuva diktatörlüğün parlamenter biçimi ile açık faşist biçimi arasında liberal biçimde çelişki inşa etmek ile aynı kapıya çıkan ve komünist partiler içinde sosyal-demokrat etkinin yansımaları teşkil eden hataların hızla ve kararlı biçimde düzeltilmesini talep eder.

2— KEYK’in son genişletilmiş başkanlık toplantısından bu yana, işçi sınıfının yaşam seviyesinin korkunç biçimde düşmesi ile, hizmetlilerin ve şehir küçük-burjuvazisinin harap edilmesi ile, köylülüğün kitleler halinde talan edilmesi ile, sömürgelerde en koyu yoksulluk ile ve Sovyetler Birliği’nin devrimcileştirici rolünün güçlenmesi ile bağıntı içinde devrimci kabarışın daha da gelişmesi kaydedilmiştir.

Devrimci-kabarışın gelişmesi şu şekillerde ortaya çıkmıştır;

a) Grev mücadelesinin ve işsizler hareketinin daha da şiddetlenmesinde;

b) Çin’in önemli bir bölümünde Sovyetlerin ve Kızıl Ordunun genişletilmesi ve sağlamlaştırılmasında;

c) Sömürgelerdeki devrimci hareketin güçlenmesinde;

d) Devrimci köylü hareketinin gelişiminde;

e) En büyük bir dizi komünist partisinin siyasi ve örgütsel etkisinin artışı (Almanya, Çin, Çekoslovakya, Polonya);

f) Sosyal-demokrasi içindeki muhalif mayalanmanın şiddetli keskinleşmesinde;

g) Kentli küçük-burjuva yığınların, hizmetlilerin, memurların muhalefetinin yükselmesinde.

Ülkedeki kapitalizmin iç ve dış çelişkilerinin şiddetlenmesine ve krizin yayılma temposuna ve derecesine göre eşitsiz biçimde gelişen devrimci kabarışın büyümesi, iktisadi krizin zamansal olarak kapitalizmin savaş sonrası krizinin özel şartları ile olağanüstü bir keskinliğe eriştiği kapitalizm ülkelerinde,—örneğin Versay sisteminin ve Young Planının yükü altında boyun eğdirilen ve sömürgeleri yağmalama olanağı elinden alınan Almanya’da, aynı şekilde ulusal çelişkilerle parçalanmış olan ve Sovyetler Birliği’ne karşı savaşın hazırlanmasında Polonya emperyalizminin rolü sonucu militarizmin yükünü taşımak zorunda olan Polonya’da—*devrimci krizin şartlarının yükselmesine yolaçtı*. İktisadi krizin keskinleşmesi ile bağıntı içinde İspanya’da şu an, devrimci krizin ön şartlarının artması çok hızlı bir tempoda ilerlemekte ve bu süreç, güçlü feodal artıkların varlığı sayesinde olağanüstü derinleşmektedir.

İktisadi krizin tarım krizi ile en sıkı biçimde iç içe girmesinin etkisi altında ve emperyalist, feodal-tefecî sömürünün artırılması ile yığınların korkunç bir şekilde harap oldukları ve emperyalist-sömürgeci sisteme karşı ulusal-devrimci mücadelede milyonlar halinde ayaklandıkları bir dizi büyük sömürge ve yarı-sömürge (Çin, Hindistan), derin bir devrimci kriz hızla olgunlaşmaktadır.

Kapitalizmin genel krizinden ve şu anki iktisadi krizden ortaya çıkan ve yığınların devrimci atılımı temeli üzerinde gelişen devrimci krizin bu unsurları, yığınların yoksulluğunun ve sefaletinin alışılmış ölçülerini aşan bir fazlalaşması ile, yığınların yükselen devrimci aktivitesi ile, kapitalist egemenliğin tüm uluslararası ve iç siyasi sisteminin sarsılması

ile, sınıf güçlerinin hızlı bir yeniden gruplaşması ile emperyalist savaşlar ve Sovyetler Birliği'ne karşı müdahale savaşları ile ve faşizmle çelişkilerinden çıkış yolu arayan en üsttekilerin bir kriziyle bağlantılıdır.

3— Almanya'da Müller hükümetine tekme indiren burjuvazi, sosyal-demokrasinin doğrudan yardımı ile gittikçe daha enerjik biçimde faşist-diktatörlüğün uygulanması yoluna giriyor. İşçi sınıfının mücadelesini sabote eden ve parçalayan esas alet olarak sosyal-demokrasiyi kullanan tröst burjuvazisi aynı zamanda, küçük-burjuvazinin hoşnutsuzluğunu kapitalizmi sağlamlaştıracak yollara kanalize etmek için küçük-burjuva kitlelerin faşist (nasyonal-sosyalist) hareketini desteklemede ve örgütlemeye devletini kullanmaktadır. Adım adım gerçekleşen devrimci krizin önşartlarının yükselmesi ifadesini şunlarda bulmaktadır: proletaryanın devrimci güçlerinin büyümesinde (Komünist partinin %50 büyümesi, devrimci kitle örgütlerinin büyümesi); sosyal-demokrasinin kitle tabanının sarsılmaya başlamasında; faşist diktatörlüğün uygulanmasına karşı kitle mücadelesinin zincirlerinden boşanmasında, emekçi yığınların sosyal ve ulusal kurtuluşunun programı temelinde faşist hareketin geriletilmesinde; halk devrimi sloganı altında sömürülenlerin yeni katmanlarının proleter devrim için kazanılmasında; burjuvazinin siyasal olarak yeniden gruplaşması ile birlikte egemen sınıfların artan huzursuzluğunda; Versay sisteminin ve Young planının boyunduruğuna karşı en geniş kitlelerin hoşnutsuzluğunun büyümesinde. Almanya'da faşizme karşı başarılı mücadele, faşist diktatörlüğü uygulayan hükümet olarak Brüning hükümetinin maskesinin zamanında düşürülmesini talep eder. Almanya'daki iktisadi kriz, sınıf mücadelelerinin olağanüstü şiddetlenmesine ve devrimci krizin önşartlarının yükselmesini hızlandıran artan siyasal sarsıntılara yolaçmaktadır.

Sanayi krizinin ve tarım krizinin tüm iktisadi yaşamı yıkmaya doğru gittiği, işsizliğin proletaryanın yarısını

kavradığı, köylü kitlelerin harap olmasının artan bir hızla gerçekleştiği *Polonya*'da, devrimci krizin önşartları şunlarda açığa çıkmaktadır: Şehirde ve kırdaki devrimci mücadelenin şiddetlenmesinde (işsizlerin hararetli eylemleri, vergilerin zorla toplanmasına, zorla yol yapımında çalıştırılmaya karşı mücadeleler), ezilen milliyetlerin mücadelesinin şiddetlenmesinde (Batı Ukrayna), sosyal-faşist ve faşist partilerin alt kademelerindeki kitlelerde varolan huzursuzlukta; Pilsudski kliğinin ve onun kitlelerle bağlantı örgütlerinin kitle tabanının gittikçe daha fazla daralmasında (faşist “İşçi” Partisi, sosyal-faşist PPS ve faşist köylü partileri içinde hoşnutsuzluğun artması, faşist kamp içinde artan sürtüşmeler) ve de Komünist Partinin güçlenmesinde.

İşçi sınıfının sömürülmesinin ve kriz, kilise ve yarı-feodal toprak sistemi sayesinde harap olmaya itilmiş köylü yığınlarının yoksulluğunun ve onların üzerindeki ulusal baskının Katalonya, Basklar bölgesi) duyulmamış bir dereceye eriştiği *İspanya*'da, devrimci krizin unsurlarının yükselmesi ifadesini şunlarda bulmaktadır: proletaryanın iktisadi ve siyasal grevlerinin korkunç kabarmasında, köylülüğün devrimci hareketinin başlamasında, monarşiye karşı küçük-burjuvazinin kitle hareketinde (öğrenci gösterileri vb.), Katalonya'da ve Basklar bölgesinde ulusal-devrimci hareketin güçlenmesinde, ordunun parçalanmasında, aynı şekilde hakim sınıflar ve onların partilerindeki çözülmede.

Çin'de devrimci kriz ifadesini, sömürge dünyasının ulusal-devrimci hareketinde Çin'i birinci sıraya iten düzinelerce milyon insanın yaşadığı bir bölgede Kızıl Ordunun ve Sovyetlerin örgütlenmesinde bulmaktadır. Sovyetlerin, keza bir Kızıl Ordu iskeletinin oluşturulması gerçeği, ulusal devrimci harekette, anti-empyralist ve tarım devriminde proletaryanın hegemonyasının, daha bir devlet iktidarının başlangıcında sağlama alınan bir hegemonyanın başarısını belirler. Tarım devriminden çıkan sovyetler ile birlikte Kızıl Ordu, kitleler için

canlı bir örnek olan sovyet bölgelerinin tecrübeleri sayesinde sanayi merkezlerinin işçilerini ve köylü yığınlarını mücadele için ayaklandırıyor, büyük toprak sahiplerinin feodal mülkiyetini tasfiye ediyor, köylülüğün temel kitlesinin çıkarlarına uygun olarak toprak ve arazinin yeniden dağıtımına girişiyor ve karşı-devrimci Koumintang'ın cellat rejimini gittikçe daha fazla sarsıyorlar. Tüm sömürge dünyasını devrimcileştiren Çin'deki sovyet hareketinin daha da gelişmesi, sovyetlerin ve Kızıl Ordunun teritoryal temelinin genişletilmesine ve sağlamlaştırılmasına bağlıdır.

Hindistan'da, İngiliz emperyalizmine karşı genişleyen ve derinleşen yığınların devrimci hareketi, işçi ve köylü hareketinin büyümesinin etkisi altında, ulusal-reformist burjuvazi hain entrikalara ve İngiliz emperyalizmi ile karşı-devrimci bir ittifak oluşturmaya geçerken, işçilerin, köylülerin ve kent yoksullarının milyonlarını kapsıyor, karşı-devrimci Gandizmin çerçevesini yarıyor, emekçi kitleleri onun etkisinden kurtarmaya başlıyor ve devrimci mücadelenin açık biçimlerine geçiyor (polis ve askeri birliklerle silahlı çatışmalar, Peşavar ve Solaput'da ayaklanmalar, Birma, Berar vs.de köylü ayaklanmaları Cawnpoor'da ayaklanmalar, Gandhi'ye ve Ulusal Kongre'ye karşı işçilerin kitle eylemleri). Yığınların devrimci kurtuluş hareketinde proletaryanın önderliğinin gerçekleştirilmesi, Hint devriminin zaferi için en önemli şartı teşkil etmektedir, ve bu ulusal-reformizmin etkisinden bundan başka onun özellikle tehlikeli "sol" çeşidinden işçi yığınlarının gittikçe daha fazla kurtulmaları sonucunda ve Komünist Partinin kendi içinde kenetlenmesi sayesinde mümkün hale gelmektedir. Şu an işçi sınıfının önünde İngiliz emperyalizmine ve Ulusal Kongre'ye karşı ezilen sınıfların devrimci saldırısını örgütleme görevi, işçi ve köylü hareketini genişletme, güçlü bir tüm Hindistan Komünist Partisini, aynı şekilde kızıl kitle sendikalarını örgütleme görevi ve siyasal genel grevi hazırlama görevi durmaktadır.

Hindçini'nde, Fransız işgal gücü tarafından gerçekleştirilen en kanlı terör, kitle katliamları, ve köylerin tamamıyla yıkılması koşulları altında gerçekleşen devrimci kabarış, esas olarak komünist önderlik altında olan işçi sınıfının, köylülüğün ve şehir yoksullarının anti-emperyalist hareketlerinin durdurulamaz yükselişiyle karakterizedir. Kitle gösterileri, partizan eylemleri ve polis ve orduyla silahlı çatışma biçimlerine bürünen bu hareket, Çin devriminin etkisinin özellikle güçlü olduğu Kuzey'de, sovyetlerin kurulması ile birlikte ilerlemektedir.

Yaygınlaşan *devrimci kabarış*, burjuvazinin emperyalist dünyanın temel çelişkilerine (özelliklede sömürgelerde) bir çözüm bulma denemelerinin başarısızlığı yanında, herşeyden önce Komünist Partisinin sermayenin saldırısına ve siyasi gericiliğe karşı kitle hareketini, seferber ve ona önderlik etme, keza proletarya ve tüm emekçilerin kitlelerini kendi deneyimleri sayesinde kapitalizmin krizden devrimci çıkış yolunun zorunluluğuna ikna etme yeteneğine doğrudan bağlı olarak, Almanya'da ve Polonya'da devrimci krizin öngerekliliklerinin artması için, Çin'de ve Hindistan'da devrimci krizin daha da gelişmesi için, keza diğer kapitalist ülkelerde devrimci krizin öngerekliliklerinin olgunlaşması için önkoşulları yaratıyor.

III— BURJUVAZİNİN TEMEL SOSYAL DAYANAĞI OLARAK SOSYAL-DEMOKRASİ

1— Dünya iktisadi krizi, burjuva diktatörlüğünün temel sosyal dayanağı olarak uluslararası sosyal-demokrasinin rolünü tam bir berraklıkla açığa çıkardı. Emperyalist dünya savaşının ve proletarya diktatörlüğünün ortaya çıkışından bu yana sınıf mücadelesinin gelişiminin başlıca bütün aşamalarında sosyal-demokrasi, işçi sınıfına karşı kapitalizmin yanında durdu.

Anavatan savunması” bayrağı altında milyonlarca proleteri emperyalist mezbahaya gönderdi. 1918-20 yıllarında Sovyetler Birliği’ne karşı askeri müdahalenin uygulanmasında “kendi” burjuvazisine yardım etti. Savaştan hemen sonra kapitalizmi proleter devrimden kurtardı (Almanya, Avusturya, Macaristan, İtalya, Finlandiya). Kapitalist ekonomiyi sağlamlaştırmadan burjuvaziye aktif olarak yardım etti. İşçi yığınlarını kapitalist rasyonalizasyonun boyunduruğuna soktu. Şimdi, en ağır kriz anında, kapitalist sömürü ve kölelik sistemini yaklaşan yıkımdan kurtarmak için her türlü çabayı gösteriyor.

2. Savaştan bu yana ve Sovyetler Birliği’nde sovyet iktidarının ortaya çıkışından sosyal-demokrasinin tüm gelişimi, faşizme doğru kesintisiz bir evrim sürecidir.

3. İşçi sınıfına karşı sermayenin saldırısı çizgisinde bu, ücretleri düşürme politikasının, tüm sosyal sigorta sisteminin tasfiyesinin dolaylı ve dolaysız desteklenmesidir, yeni amansız rasyonalizasyon dalgasının desteklenmesidir, grevleri sabote etme ve parçalanmasının örgütlenmesidir, grev kırılcılığın ve işçi sınıfının boyunduruk altına alınmasının bir aleti olarak uzlaştırma kurumunun “taçlandırılması”dır.

Halk kitlelerinin iktisadi ve mali soyulması çizgisinde bu, bankaların, tröstlerin, kartellerin politikasının, tüm kitle tüketim araçlarının fiyatlarının artırılması siyasetinin her bakımdan desteklenmesi vergi vidasının sıkıştırılması, gümrük himayeciliğinin aktif desteklenmesidir.

Sömürgelerin yağmalanması çizgisinde bu, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ulusal-devrimci hareketin doğrudan bastırılması; Hindistan’da kitle katliamları ile birlikte onbinlerin zindana atılması, uçaklar tarafından köylerin bombalanması; Çin’de Çan Kay-şek’in cellat hükümetinin doğrudan desteklenmesi ve Güney Çin’de Sarı Nehir üzerinde Kızıl Ordu birliklerine karşı yabancı savaş gemilerinin yürüttükleri açık savaş; Hindicini’nde kitle katliamlarıdır.

Emperyalist yağmacılık çizgisinde bu, Versay sistemine,

kulisler ardında yürütülen tam manasıyla gizli diplomasinin entrikalarına aktif ve doğrudan katılım, “pasifist” bayrak altında cereyan eden başdöndürücü silahlanmanın desteklenmesi ve savaş hazırlığıdır, emperyalist askeri paktların desteklenmesidir.

İngiltere’de “İşçi” Partisi, iktidara gelirken, işsizliğin hafifletilmesi ve işsizlerin durumunun iyileştirilmesini, işçilerin yaşam standardının düşürülmesine karşı mücadeleyi, Hindistan ile barışı ve sağlam bir silahsızlanma politikasını vaat etti. “İşçi” hükümeti gerçekte, emperyalist burjuvazinin iradesini gerçekleştirerek kapitalist rasyonalizasyonu uyguluyor, uzlaştırma kurumu ile ücretleri düşürüyor, çalışma zamanını uzatıyor (Kömür madenciliği Kanunu), sosyal sigorta bütçesini kısıyor, Hindistan’da, Mısır’da ve Arabistan’da oluk oluk kan dökerek özgürlük hareketini bastırıyor, savaş filosunu inşa etmede ve topraklarla yeniden donatmada Baldwin hükümetini geçti ve Fransız emperyalizmi ile, birlikte Sovyetler Birliği’ne karşı müdahale savaşının birleşik cephesini hazırlıyor. (Fransa ve İtalya ile savaş filosu anlaşmasının yapılmasında, “İşçi” hükümetinin rolü.)

Almanya’da, daha kısa zaman önce, iktidarda olduğu sırada, Hermann-Müller hükümeti eliyle sosyal sigortaya ilk müdahaleyi yapan, yeni zırhlıların inşasını ilk başlatan, 1 Mayıs 1929 Berlin gösterilerinde işçilerin üzerine ateş açtıran, Kızıl Cephe Savaşçıları, Birliği’ni yasaklayan, işçi basını kovuşturan ve işçilerin grevlerini boğan sosyal-demokrasi oldu. Burjuvazi tarafından hükümetten atıldıktan sonra ve kendi eliyle Young planını ve işçi düşmanı “Cumhuriyeti Koruma Yasası”nı uyguladıktan sonra, hükümetin bir dizi gerici önlemi sayesinde faşist diktatörlüğün (Brüning) uygulanması için yolu açtıktan sonra sosyal-demokrasi, hem hükümette olduğu (Prusya) yerlerde, hem de hükümette olmadığı yerlerde Brüning hükümetinin bütün işçi düşmanı kanunlarını onaylıyor, grev kırıclılığın örgütleyicisi ve grevcilere ve

işsizlere karşı polis terörünün inisiyatörü olarak ortaya çıkıyor, Alman emperyalizminin silahlanmasını aktif destekliyor, (yeni zırhlıların inşası) ve sovyet düşmanı propaganda ve müdahale savaşının hazırlanmasının tempo tutucusu olarak ortaya çıkıyor.

3- Uluslararası sosyal-demokrasinin tamamen karşı-devrimci, işçi düşmanı siyaseti, tamamlanmasını dünyanın ilk proleter devletine, karşı müdahale savaşının ve ablukanın hazırlanmasında buluyor. Sovyetler Birliği'nin kapitalist yozlaşmasına, SBKP içinde sağcı unsurların zaferine dair umutlarını kaybeden dünya burjuvazisinin askeri müdahale yoluna çarketmesi, Sovyetler Birliği'nde kapitalist unsurlara karşı uygulanan genel saldırı ve kapitalist ülkelerde devrimci kabarışın gelişmesi, tüm II. Enternasyonal partilerinin (her şeyden önce II. Enternasyonal'in çekirdeğini oluşturan Alman sosyal-demokrasininin) müdahale ve sabotaj üzerine kurulu yönelimlerini güçlendirdi, çünkü onlar, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin zaferinin, kapitalist ülkelerin işçi yığınları üzerindeki kendi etkilerini kesin olarak mezara gömeceğini anlamışlardı.

Sosyal-demokrasinin alçak, ikili oynayan tavrını açığa çıkararak, Rus Menşeviklerinin (sosyal-demokratlar) “Birlik Bürosu” davası, müdahale savaşı ile Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin tekrar kurulmasını kendine amaç edinen II. Enternasyonal'in, Sovyetler Birliği'ndeki karşı-devrimci uzantıları vasıtası ile halk iktisadının bütün alanlarında sabotajı örgütlediğini, işçilere ve köylülere yiyecek maddeleri teminini parçalamayı denediğini ve bilinçli olarak işçilerin gerçek ücretlerini düşürmek için çalıştığını—*Sovyetler Birliği'ne karşı savaşa hazırlanan dünya emperyalizminin istila komandosuna dönüştüğünü* gösterdi.

4— İşçilerin artan hoşnutsuzluğunun ve kendinden yığın halinde uzaklaşmalarının baskısı altında, kriz ve işsizlik karşısında çaresizliğini ortaya koyan sosyal-demokrasi, kitleleri

kandırmak amacıyla “sol” demagojik manevralara başvurmak ve ikiyüzlü laflarla çalışma zamanının kısaltılmasından, sosyal sigortanın genişletilmesinden, silahsızlanmadan ve faşizme karşı mücadeleden yana çıkmak zorunda kalmaktadır. Gerçekte ise bu manevrayla sosyal-demokrasi, işçi sınıfının hayat standardına karşı saldırısını uygulamada, diktatörlüğünü sağlamlaştırmada, burjuva devletin faşistleştirilmesini hızlandırmada ve yığınların buna karşı direnişini bastırmada, birleşik cephe için en geniş yığınların kendiliğinden zorlamasını engellemede ve Sovyetler Birliği’ne karşı savaş hazırlığının gizlenmesinde sermayeye yardım etmektedir.

Tüm bu ve benzeri gerçekler, proletaryaya karşı mücadelesinde, burjuvazinin temel sosyal dayanağı olarak uluslararası sosyal-demokrasinin karşı-devrimci rolünü açık bir şekilde göstermektedir.

Bu yüzden, II. Enternasyonal’in ve sosyal-demokrasinin maskesinin düşürülmesi, işçi yığınların sosyal-demokrasinin etkisinden kurtarılması izole edilmesi ve aşılması Komünist Partilerin en yakın ve en acil görevidir, bu görev çözülmeden, proletaryanın kapitalist boyunduruktan kurtulmak uğruna başarılı bir mücadelesi imkansızdır.

IV- KOMÜNİST ENTERNASYONAL SEKSİYONLARININ DURUMU VE EN YAKIN GÖREVLERİ

1— KEYK’in XI. Plenumu, Komünist Enternasyonal seksiyonlarının bir dizi ciddi siyasal ve örgütsel kazanımını memnuniyetle tespit eder. KEYK’in X. Plenumu’ndan bu yana, SBKP içinde, sosyalist taarruza karşı Sovyetler Birliği’nde kapitalist-restorasyoncu unsurların direnişini yansıtan sağcıların kafası tamamıyla ezildi; komünist hareket içinde saldırgan sermayenin ve sosyal-demokrasinin baskısını

yansıtan kapitalist ülkelerin komünist partileri içindeki sağcı ve uzlaşmacı gruplaşmalar da ezildi. Varlığını sürdüren esas tehlike sağ oportünizme ve aynı şekilde onu besleyen “sol” oportünizme karşı başarılı mücadele temeli üzerinde Komünist Enternasyonal seksiyonlarının bolşevikçe sağlamlaştırılmasına yaralı olan herşey, komünist partilerin en önemli görevinin—sınıf mücadelesinin bağımsız yönetimi sayesinde işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma ve proletarya diktatörlünün kurulması ve kapitalizmin yıkılması amacıyla sosyal-demokrasinin kitle temelini tasfiye etme görevinin çözümü için önşartları yarattı.

Geçen dönem içinde Komünist Enternasyonal seksiyonlarının en önemli başarıları ifadesini şunlarda buldu:

a) Çin’de sovyetlerin ve bir Kızıl Ordunun oluşturulmasında, Çin ve Hindini’de köylü hareketi içinde komünist partinin önder rolünde; b) bir dizi komünist partisinin siyasal etkisinin yükselmesinde; faşist diktatörlüğün uygulanmasına karşı devrimci mücadele içinde Almanya Komünist Partisi’nin kitle etkisinin yükselmesinde (seçim zaferi—4,6 milyon oy) Almanya ve Çekoslovakya’da işyeri temsilciliği seçimlerinde başarılar, komünist partilerin önderliği altında devrimci işsizler hareketinde önemli büyümeler, KPD ve Bulgaristan İşçi Partisi’nin yerel seçimlerdeki başarıları vb.;

c) sermayenin saldırısına karşı savunmanın ve işçi sınıfının karşı-saldırısının örgütlenmesinde komünist partilerin önder rolünün artmasında; komünist partilerin (ilk planda Almanya KP) tarafından proletaryanın iktisadi mücadelesinin artan bağımsızlığı yönetiminde;

d) Kızıl Sendikalar Enternasyonal V. Kongresi’nin Almanya’da bağımsız bir sendikal hareket oluşturulmasına yönelik genel çizginin başarıyla gerçekleştirilmesi;

e) Komünist partilerin (örneğin Polonya KP) köylülük arasındaki siyasal etkisinin artmasında;

f) bir dizi komünist partisinin örgütsel büyümesinde (Çin

KP, Çekoslovakya KP, İtalya KP vb.) Almanya KP, işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma yolunda önemli adımlar attı ve onun tecrübeleri büyük uluslararası önem kazanmaktadır;

g) Hindistan'da devrimci bir mücadele programı ile ortaya çıkan Komünist Partisinin oluşturulmasında ve *Hindicini* Komünist Partisinin sağlamlaşmasında.

2- Bu başarıların yanında KEYK XI. Plenumu, Komintern seksiyonlarının büyük bir kısmının çalışmalarında, esas olarak ifadesini kitlelerin radikalleşmesinin ardında kalmada, sosyal-demokrasinin yeterince teşhir edilmemesinde bulan ve sınıf mücadelesinin şu anki yüksek aşaması koşulları altında özel bir tehlike işareti veren bir dizi büyük zaaf ve eksiklik tespit eder; Bu eksiklikler şu şekilde ortaya çıktı;

a) bir dizi büyük devrimci hareket—işsiz eylemleri, grevler ve köylü hareketleri—karşısında artçılık siyasetinde; komünist partilerin köydeki, özellikle tarım işçileri arasındaki çalışmasının zayıflığında;

b) işçilerin *günlük ihtiyaçlarının savunulması* temelinde yığınların harekete geçirilmesinde geride kalmada, bu talepler uğruna mücadelenin proletarya diktatörlüğü uğruna mücadele ile yeterince birleştirilmemesinde (*25 Şubat İşsizliğe Karşı Uluslararası Mücadele Gününün* uygulanmasında Komünist Enternasyonal seksiyonlarının çoğunluğunun zayıf aktivitesi);

c) Finlandiya KP MK ve Konferansı tarafından kabul edilen ve eleştirilen, Lappo darbesi sırasında Finlandiya'da: olduğu gibi saldırgan faşizme karşı savunmada kabul edilemez bir pasiflikte;

d) Sovyetler Birliği'ne karşı müdahale savaşı tehlikesine ve emperyalist savaş tehlikesine karşı mücadelede ordu içindeki çalışma hususunda oportünist pasiflikte (özellikle de çoğu partiler tarafından Menşeviklere ve "Sanayi Partisi" ile karşı davalardan bu mücadeleyi yükseltmek için yeterince yararlanılmaması);

e) emperyalist ülkelerin komünist partileri tarafından

sömürgelerdeki ve yarı-sömürgelerdeki devrimci özgürlük hareketinin tamamen yetersiz biçimde desteklenmesinde ve Avrupa ülkelerinin ezilen halklarının devrimci özgürlük hareketine ezen ulusların komünist partilerin zayıf katılımında;

f) reformist sendikalar içindeki muazzam önemli çalışmanın oportünistçe ve sekterce küçümsenmesi ve ihmal edilmesinde; işletmelerdeki, özellikle başlıca üretim dallarındaki büyük işletmelerdeki yetersiz çalışmada, işletme hücrelerinin siyasal hayatındaki zayıflıkta;

g) örgütlenme çalışmasının genel zayıflığında, komünist partilerin siyasal etkilerinin örgütsel sağlamlaştırılmasındaki devam eden zayıflıkta, parti örgütlerindeki değişkenliğin aşılmasındaki kabul edilemez pasiflikte;

h) genel direktiflerin mekanik bir şekilde uygulanması veya onların ilgili ülke ve sınıf mücadelesinin ilgili somut durumuna (mekanik) somutlaştırılmasında.

Komünistlerin, parti içinde sağ tehlikeye karşı mücadelede yetersiz aktivite gösterdikleri, “sınıfa karşı sınıf” doğru taktiğini komünist hareketin seviyesini dikkate almadan basmakalıp uyguladıkları, onun uygulanmasını kendi ülkelerinin özel koşullarına uygun olarak somutlaştırmadıkları, ve sosyal-faşizmi tamamen faşizm ile, sosyal-faşist önderleri sıradan sosyal-demokrat işçi kütlesi ile aynılaştırdıkları her yerde onlar, kendileri tarafından sınıf mücadelesinin bağımsız yönetimini ve sosyal, demokrasiye karşı mücadelelerinin saldırı karakterini zayıflattılar ve tam da bu davranışlarla onun faşizme karşı sözde mücadele manevralarına başvurmasına ve kendi peşinden giden yığınları kandırmasına müsaade ediyorlar.

3— Komünist Enternasyonal seksiyonlarının çalışmalarında tespit edilen zayıflık ve eksikliklerin bertaraf edilmesinde KEYK başkanlığının genel çizgisini ve çalışmasını tamamıyla onaylayan XI. KEYK Plenumu, Komünist Partilerin dikkatini, devrimci sınıf mücadelesinin yeni durumundan

ortaya çıkan doğrudan en yakın görevlere yoğunlaştırmayı bir zorunluluk sayar.

Şu an tüm komünist partilerin önünde duran temel görev, *burjuvazi üzerinde zafer kazanmanın vazgeçilmez şartı olarak işçi sınıfının çoğunluğunun kazanılmasından*, işçi sınıfının nihai mücadeleler ve proletarya diktatörlüğü için *hazırlanmasından* oluşmaktadır. Bu temel görevin başarıyla yerine getirilmesi, bağımsız devrimci sendikal hareketin sağlamlaştırılmasıyla, proletaryanın yığın hareketi süreci içinde devrimci sendikal muhalefetin ve bağımsız devrimci sendikaların, proletaryanın iktisadi mücadelelerini gerçekten hazırlamaya ve yönetmeye yetenekli olan ve Komünist Partisi ile geniş işçi yığınları arasında esas bağlantı örgütü olacak olan gerçek yığın örgütlerine dönüştürülmesiyle çok sıkı bir biçimde bağlantılıdır.

Krizin ve devrimci kabarışın eşitsiz gelişmesi yığın eylemlerinin hazırlanmasında komünist partilerden, kadın ve erkek işçilerin, işsizlerin, genç işçilerin, hizmetlilerin ve diğer yarı-proleter katmanların en geniş yığınlarını kazanılmasını güvence altına alan *tabandan birleşik cephe* biçimlerinin somut kullanımını talep eder.

Bu, genel durumun itinalı bir şekilde gözönünde tutulmasının yanında tek tek üretim dalları ve her işletmedeki güçler dengesinin ve durumun tam olarak dikkate alınmasını, işçi sınıfının tek tek katmanların özel durumlarının dikkate alınmasını, duruma uygun somut mücadele yöntemlerinin— iktisadi grev, kısa protesto grevi, devrimci gösteriler, siyasal kitle grevi vb.—kullanılmasını talep eder. Bu, sağ tehlikeye karşı, oportünizmin her türlü tezahür biçimine karşı, artçılık politikasına, pasifliğe ve sekterizme karşı enerjik bir mücadele talep eder.

Proletarya diktatörlüğünün kazanılmasının önşartı olarak işçi sınıfının çoğunluğunu kazanma mücadelesi, komünist partiler tarafından verili aşamada şu temel yönlerde

yürütülmelidir:

1— *Sermayenin saldırısına karşı mücadele ve proletaryanın geniş karşı-saldırısının örgütlenmesi*; ücretlerin düşürülmesine karşı, yükseltilmesi için; kitlesel işten çıkarmalara karşı, ücret kaybı olmadan yedi saatlik işgünü için; işverenler ve kapitalistler hesabına sosyal sigorta için, derhal bir işsizlik yardımı için mücadele.

2— *Bütün biçimleriyle burjuva diktatörlüğüne karşı mücadele*; işveren ve polis terörüne karşı, devrimci işçi örgütlerine özgürlük için; basın özgürlüğü için; faşist örgütlerin derhal dağıtılması için; onların silahsızlandırılması için; faşistlerin saldırılarına karşı savunmak amacıyla işçilerin silahlandırılması için; sömürgelerde emperyalist teröre karşı mücadele; bütün biçimleriyle burjuva diktatörlüğünün siyasal gericiliğine karşı işçi sınıfının mücadele aracı olarak siyasal kitle grevlerinin propagandası, örgütsel hazırlanması ve uygulanması; işletmeler temeli üzerinde kitlesel öz-savunma birimlerinin örgütlenmesi için mücadele.

3— *Emperyalist savaşa ve Sovyetler Birliği'ne karşı müdahale savaşına karşı mücadele*: emperyalist hükümetler tarafından yapılan müdahale savaşı hazırlığının teşhiri, Çin'deki sovyet bölgelerine yapılan müdahaleye karşı mücadele, tam illegalliteye geçme durumu için komünist partiler tarafından bir dizi örgütsel önlemin zamanında alınması, anti-militarist çalışmanın ve işçi gençliği kazanma mücadelesinin güçlendirilmesi.

Emekçi köylü yığınlarının kazanılması için ve kırdaki proletaryanın önder rolünün sağlamaştırılması uğruna mücadelede komünist partilerin, vergi ve haraç, kira faizi ve borç yüküne karşı emekçi köylülerin mücadelesini yönetmek ve örgütlemek ve mücadeleyi toprak sahiplerine karşı mücadele ile, toprak ve araziye karşılıksız el koyma, burjuvazinin egemenliğine karşı ve sovyet iktidarı uğruna mücadele ile koordine etmek zorundadırlar.

Müdahale savaşın dolaysız tehlikesine karşı mücadele hususunda Komünist Partilerin yetersiz çalışmasını vurgulayan XI. KEYK Plenumu, Komintern'in bütün seksiyonlarını, Sovyetler Birliği'nin savunulması için, emperyalist savaşa karşı ve barış için ve Sovyetler Birliği'ne karşı karşı-devrimci savaşın en aktif örgütleyicisi ve teşvikçisi olan II. Sosyal-Faşist Enternasyonal'in alçak pasifist manevralarının maskesini yorulmak bilmeksizin düşürmek için en aktif mücadeleyi vermekle yükümlü kılar.

Devrimci eylemlerin tüm biçimlerinin hazırlanmasında ve yaygınlaştırılmasında *sosyal-demokrat reformist önderlere karşı* mutlaka en amansız, tutarlı ve çok yönlü bir *mücadele* yürütülmek ve aynı zamanda tabandan birleşik cephe taktiği temelinde reformist sendikaların üyelerinin ve sosyal-demokrat işçilerin kazanılması için çok sıkı bir çalışma yürütülmek zorundadır. Sosyal-demokrat manevraların maskesinin düşürülmesinde ve onların "sol" lafları ile hain pratikleri arasındaki çelişkinin gösterilmesinde Komünist Enternasyonal seksiyonları, somut bir güncel talepler platformu temelinde; yığınların anlayabileceği yöntemler aracılığıyla sosyal-demokrasinin tek tek her ihanetini açığa çıkarmak ve sosyal-demokrat işçiler ile birlikte sermayenin saldırısına, emperyalist savaşa ve faşist gericiliğe karşı ortak mücadeleyi örgütlemek zorundadırlar.

Ancak sistematik, günlük, sıkı bir çalışmayla, ancak işçilerin günlük çıkarları uğruna mücadelenin gerçekten yönetilmesiyle ve sömürüye ve faşist gericiliğe karşı işçi yığınlarının protestosunun, en küçük biçimlerinin bile kullanılmasıyla komünist partiler, tabandan en geniş birleşik cepheyi gerçekleştirmeyi, sosyal-demokrasiyi parçalamayı, devrimci yığın sendikalarını veya devrimci sendikal muhalefeti oluşturmayı, işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmayı, ve işçi sınıfını, proletarya diktatörlüğü uğruna tayin edici mücadelelere yönlendirmeyi bileceklerdir.

K.E.Y.K. XI. PLENUMU'NUN YOLDAŞ CACHIN'İN SSCB'NE KARŞI ARTAN MÜDAHALECİ SAVAŞ TEHDİDİ VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVLERİ ÜZERİNE RAPORU.

I. SSCB'ne Karşı Silahlı Müdahale için Hazırlıklar

SSCB'ye karşı silahlı müdahale tehlikesi **dünya proletaryasının tümü için doğrudan bir tehlike** haline gelmiştir. Kapitalist ve sosyalist sistemler arasındaki ilişkiler yeni bir **tarihsel evreye** girmiştir. Kapitalizmin savaş sonrası aşırı kriz döneminde, SSCB proletaryası, kolektif çiftliklerdeki köylülere ve orta köylüler ile ittifak içinde yoksul köylülere dayanarak, kapitalist dünyanın devrimci proletaryasının yardımı ile, halihazırda **dünyanın altında-birinde Sosyalizmin temellerini tamamlıyor**. Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Leninist politikası, ve Sosyalizmin inşası çalışmasında işçi sınıfının ve emekçi köylülerin geniş kitlelerin coşkusu, sonunda kapitalist dünyanın tüm umutlarını ve Sovyet ekonomisinin kapitalizme dejenerasyonuna ilişkin Troçkistlerin “tahminlerini” yok etti.

Bu şartlarda, uluslararası emperyalizm yeniden savaş yoluyla kapitalizm ve sosyalizm arasındaki tarihsel çatışmayı çözme sorununu ileri sürmüştür. Şehir ve kırdaki Sosyalist **Beş-Yıllık Plan**'ın başarıları, işçi kitlelerinin kapitalizmin büyüyen krizi ve dağılmasıyla karşılaştırması, kendi içlerinde kapitalizm için bir tehlike haline gelmiştir. Bir yanda, SSCB'nde işçilerin yaşam standartlarındaki iyileşmesi, ve diğer yanda, kapitalizmin dünya ekonomik krizi nedeniyle, kapitalist ülkelerde tüm orantısız bir şekilde artan duyulmamış acı,

kitlesel işsizlik, istek ve faşist zulüm, çarpıcı bir şekilde, iki dünya sistemi—Sosyalizm ve kapitalizm arasındaki farkı göstermektedir. Tüm ülkelerin proletaryası ve emekçi köylüleri pahasına kapitalizmin krizi çözüme çabası kapitalist ülkelerin emekçi kitlelerine karşı tim cephelerde genel bir kapitalist saldırıya ve **aynı anda** ve onunla ayrılmayacak şekilde bağlantılı olarak, SSCB'ye karşı savaş hazırlıklarının hızlandırılmasına yol açmaktadır.

Büyüyen dünya ekonomik krizi ve emperyalist güçler arasındaki pazarlar için mücadele tüm emperyalist antagonizmaları yoğunlaştırmaktadır ve onların son derece keskin hale gelmesine neden olmaktadır. Emperyalist güçler arasında silahlı çatışma tehlikesi büyümektedir. Ama emperyalistler arasında büyüyen çıkarların antagonizması azalmamaktadır, ama, tersine, SSCB'ne karşı bir müdahale savaşı tehlikesini artırmaktadır.

Bu iki dünya sistemi—kapitalizm ve Sosyalizm arasındaki çatışma, ki prensipte taban tabana zıttır—İkinci ve Amsterdam Enternasyonalleri kesinlikle müdahale için hazırlık çalışmalarında kapitalizmin tarafındadır.

Fransız burjuvazisinin—anti-SSCB savaşının hazırlanmasında baş örgütleyiciler—halihazırda SSCB'ni ablukaya almak amacı için bir dizi siyasi ve askeri ittifaklar yaratmışlardır (Polonya-Romanya-Finlandiya- Küçük İtilaf Devletleri). Aynı SSCB'ni ablukaya alma amacı Pan-Avrupa düzeni içinde ve ayrıca sözde Güney-Doğu Avrupa tarım ülkelerinin (Romanya, Macaristan, Yugoslavya, Bulgaristan vb.), bir koalisyonu için planlarda sürdürülmektedir. Milletler Cemiyeti'nin statülerini ve güçlerinin **revizyonu** ve **eklemeler** ayrıca açıkça SSCB'ne karşı bir haçlı seferi düzenlemek için zemin hazırlama amacı vardır.

Silahlanmada hararetli artış, **askeri ittifakların** yenilenmesi ve **uzatılması**, ve Fransız Genelkurmay tarafından seferberlik için ortak planlarının hazırlanması, SSCB'nin Batı

sınırdaki ülkeleri askeri hazırlık durumuna koymaktadır. Son beş yıl içinde, bu ülkelerde Fransız ve İngiliz savaş endüstrisinin hegemonyası altında, yeni bir savaş sanayisi yaratıldı; “ikinci çizgideki” ülkeler ise (Çekoslovakya, İsveç) anti-Sovyet savaşı için düzenli cephaneliklere dönüştürülmüştür.

Hepsi SSCB'ne saldırı planı doğrultusunda stratejik demiryolu hatları hararetle döşenmekte (Polonya, Romanya, Yugoslavya), ve deniz limanları, yeni takviye hatları, askeri köprüler inşa edilmektedir. Eş zamanlı sürekli orduların sayısal gücü ve gereçlerinin hararetle büyümesi ile birlikte genel nüfusun askeri eğitiminin geniş bir sistemi Faşist spor ve benzeri kuruluşlar aracılığıyla geliştirilmektedir. Fransız Genelkurmayı ve onun tur yapan generalleri, tek bir komuta altında, SSCB sınırı olan Devletlerin ordularının birleşik anti-Sovyet operasyonları için planlar hazırlamaktadır. Kolçak, Denikin ve Wrangel'in karşı-devrimci beyaz muhafız orduları kalıntıları sürekli olarak Fransız emperyalizmi tarafından finanse edilmektedirler ve SSCB'ne karşı savaşacak müdahaleci orduların entegral bir parçası olarak kullanabilecek—Çin-Doğu Demiryolu üzerine çatışmada görüldüğü gibi—bir savaş zemininde tutulmaktadırlar. Polonya, Yugoslavya, Romanya ve Finlandiya'da olduğu gibi Faşist darbeler, doğrudan veya dolaylı olarak Fransız ve İngiliz emperyalizminin etkisinin sonucudurlar ve SSCB'ne karşı doğrudan savaş hazırlıklarıyla yakından bağlantılıdırlar.

Sanayi Partisi'nin Moskova duruşması, Fransız emperyalizminin yıkım ve casusluk ajansı, SSCB'ne karşı mümkün doğrudan askeri hazırlıklarını ışıl ışıl en somut şekilde teşhir etmiştir. Planlarının hazırlanması ve SSCB'ne karşı askeri operasyonları yönetmek amacıyla, Fransız Genel Kurmayı, İngiliz ve Polonyalı Genel Kurmayları temsilcilerinin dahil olduğu bir Uluslararası Komisyon kurdu. Yıkım ve casusluk çalışmasının denetimi Fransız Genel Kurmayı ajanları

tarafından yapılmıştır. Askeri operasyonların tarihi zaten 1930 veya en geç 1931 olarak belirlenmişti.

ABD'de SSCB'ne karşı askeri müdahale için planlar faal olarak Hoover'in etkili emperyalist grupları tarafından desteklenmiştir.

Hoover grubu, emperyalist savaş sırasında, Müttefik orduları için Levazım Müdürü olan Legge başkanlığında “Federal Çiftlik Kurulu” adıyla kamuflle edilmiş özel bir örgüt oluşturdu. Bu Federal Çiftlik Kurulu müdahaleci ordulara temin etme amacıyla yarım milyar dolar değerinde malzeme satın aldı. Bu malzemeler askeri müdahalenin başlatılması için Fransız Genel Kurmayı tarafından belirlenen tarihte teslim için olağanüstü bir aceleyle satın alınmıştı, ve Atlantik sahilinde bulunan limanlarda hazır halde tutuluyordu.

Savaş hazırlıkları planının bir parçası ve doğrudan silahlı müdahale için ön hazırlık olarak, halihazırda **SSCB'ne karşı ekonomik savaş** organize edilmiştir. Bir dalga iftira kampanyası bir başkasını takip ediyor— “General Koutepov'un kaçırılması” iddiası etrafındaki kampanyayı SSCB'nde “dini zulüm” iddiasına karşı kampanya takip etti; bunu “döküm”e karşı kampanya takip etti ve bundan hemen sonra tüm kampanyaların en aptalca ve en rezili, SSCB'nde “angarya emek” iddiasıyla savaşma adı altında özgür Sosyalist Emek'e karşı ücret kölelerinin sömürücüleri tarafından yürütülen kampanya izledi. Bu aşağılık kampanyaları takip eden Avrupa ve Amerika'da SSCB'ne karşı somut ekonomik savaş önlemleri, SSCB'nde Sosyalist inşa için **Beş-Yıllık Planı**'nı açıkça bozma amacını gütmektedir. Fransa'da Sovyet mallarının ithalatını yasaklayan özel kanunlar ve ithalat lisans sistemi; Belçika'da “döküm”e karşı kararname; ABD ve Kanada'da SSCB'nin “mahkum emek” ürünlerinin ithalatına karşı kararname araçlarıyla, Sovyet ihracatına karşı halihazırda savaş ilan edilmiştir. Başlıca emperyalist ülkelerin (başta Fransa ve Büyük Britanya) önde gelen kapitalist grupları

açıkça **bu ekonomik savaşın uluslararası örgütlenmesi** sloganını, SSCB ile ilişkileri koparma sloganını ilan etmektedirler.

II. SSCB'ne Karşı Askeri Müdahale Hazırlıklarına Karşı Sosyal Demokrasinin Rolü

SSCB'ne karşı ekonomik ablukanın organizasyonu ve askeri müdahale hazırlığı için bu canice çalışmada, **İkinci Enternasyonal ve Sosyal Demokrat Partiler tam sorumluluk taşıdıkları doğrudan ve öncü bir rol oynamaktadırlar.** SSCB'ne karşı önceki silahlı müdahalelere katılan bu “Sosyalist” ve Sosyal Demokrat Partiler, SSCB'ne karşı karşı-devrimci savaşın ve ideolojik ve siyasi ablukanın hazırlığı için emperyalist burjuvazinin en önemli araçları haline dönüşmüşlerdir. Kapitalist ülkelerde emekçi kitleleri aldatmak için, SSCB'nde Sovyet rejiminin “çöküşü” hakkında, bazen kendileri tarafından icat edilen ve bazen de burjuvazinin cephaneliğinden ödünç alınan aptalca efsaneleri ve en aşağılık iftiraları yaymaktadırlar. SSCB'nde işçilerin ve emekçi köylülerin inşa çalışmasında, Sosyalizmin şehir ve kırdaki muzaffer ilerlemesindeki muazzam başarılarını kapitalist ülkelerdeki emekçi kitlelerin gözünde küçültmek için, Sosyal Demokratlar “Kızıl Emperyalizm” efsanesini icat ettiler. Onlar Milletler Cemiyeti'nin pasifizm övgülerini şakıyarak Sosyal Demokrat işçileri “savaş tehditinin Doğu'dan” olduğuna ikna etmeye çalışıyorlar. Zaman zaman proleter hükümete karşı bir iftira kampanyası karıştırmak için onlar (Vandervelde, Boncour, Abramovitch, Dan, vb). SSCB sınırındaki Devletlere tur atıyorlar.

Sosyal Faşizmin partileri açıkça silahlanma, abluka ve müdahale politikalarını uygulamada en doğrudan rolü oynamaktadırlar. İkinci Enternasyonalin en güçlü partisi,

Almanya Sosyal Demokrat Partisi, Brest Barış'ının yapılmasında Alman militarizminin ortağı, ve Ukrayna'nın işgali ve yağmalanmasında, halihazırda 1919'da Sovyet Cumhuriyeti'ne saldırılarda, Bermont ve Von der Goltz çetelerine öncülük etmiş temsilcileri, anti-Sovyet cephesini örgütleyen Almanya'daki partilerden en aktif olanıdır. Sosyal Demokratlar, Breitscheidt ve Severing, emperyalist Almanya ile uluslararası emperyalist anti-Sovyet cephesinin örgütleyicileri, gerici askeri Fransa, Poincare, Tardieu ve Briand arasında bir *blok* politikasının inisiyatifçileri ve en aktif savunucularıdır. Breitscheidt, Wels ve Hilferding nasıl müdahale için zemin hazırlayacaklarına dair için Rus Menşevik sabotajcılara ve müdahalecilere talimatlar verdiler.

Fransız Sosyal Demokratları Fransız emperyalizminin en saldırgan anti-Sovyet politikasının savunucularıdır. Boncour, Fransa'nın bütün nüfusun militaristleştirilmesi için kanunun yazarı, ve Renaudel, Fransız Parlamentosu'nda Hava Filosu Bütçe Komisyonu muhabiri, Fransız emperyalizminin ve militarizminin öncüleridirler. SSCB'ne karşı "pasifist" savaş kışkırtıcısı Mons. Briand'a her gün övgü ilahileri söylerken, Fransız Sosyalistleri, Leon Blum ve Albert Thomas önderliğinde, sistematik olarak Fransız Hükümeti için, SSCB sınırlarında olan vasal Devletleri bir anti-Sovyet savaşına hazırlamak için ön çalışma yaptılar.

1918-1919 yılında Polonya Sosyalist Partisi'nin liderleri Sovyet Hükümetinin barış tekliflerini reddetti ve Vilna ve Kiev'e karşı Pilsudski'nin kampanyalarında aktif bir rol aldı. Onlar, Polonya Hükümeti içinde önde gelen mevkilerde iken, 1920 yılında SSCB'ne karşı savaş sırasında, Petlura ve Balakovitch'in katil çetelerini desteklediler.

Polonya Sosyalist Partisi, geçmişte olduğu gibi, şimdi de SSCB'ne karşı yöneltilen Pilsudski'nin militarizmi için güçlü bir destektir. Bu Parti askeri bütçeler için oy kullanmakta, yarı-askeri Faşist örgütler için işçiler almakta, Polonya Faşizminin

tüm anti-Sovyet provokasyon eylemlerini onaylamaktadır ve tüm anti-Sovyet kampanyalarında aktif rol almaktadır.

İşçi kitlelerin baskısı altında SSCB ile diplomatik ilişkilerin yeniden başlatılmasını sabote etmeyi durdurmaya mecbur olan **İngiliz İşçi Hükümeti**, şimdi ısrarla İngiliz emperyalizminin politikasını gütmektedir, SSCB'nin kuşatmasını organize etmek için Fransız Hükümeti ile en yakın temasları kurmaktadır.

Avustralya'da "radikal" Başbakan Lang'ın temsil ettiği New South Wales Emek Hükümeti, SSCB'ne karşı bir ekonomik savaş için ajitasyonda yer almaktadır.

Amerikan Emek Federasyonu liderleri, burjuvazinin anti-Sovyet kampanyasında onları gölgede bırakmakta, ve ortaklaşa Fish & Co. ile birlikte açıkça SSCB'nin bir ekonomik ablukası için çağrı yapmaktadırlar. Amerika Sosyalist Partisi Amerikan Emek Federasyonu ve Fish & Co.'nun anti-Sovyet propagandasını açıkça savunmaktadır.

Çekoslovakyalı Sosyal Demokratlar, Çekoslovakya'nın tüm diğer partileri tarafından gösterdiklerinden daha fazla bir coşku ile, Fransız emperyalizmi ile askeri ittifak desteklemektedir. Bu Parti SSCB'ne karşı Polonya ve Romanya için Çekoslovakya'yı cephanelik ve mühimmat yığınağına dönüştüren politikasının en aktif savunucusudur.

Belçikalı Sosyal Demokratlar, burjuva Fransa ile ittifak politikası savunucuları, Sovyet ithalatına karşı Parlamentoda açıkça savaş talep ediyorlar.

Avusturya Sosyal Demokrasisi askeri müdahaleye karşı ikiyüzlü açıklamalar yapmakta ama aslında proletarya diktatörlüğü ülkesine karşı uluslararası emperyalizmin askeri müdahalesi için zemin hazırlamak amacını güden burjuvazi ve İkinci Enternasyonal tarafından yürütülen tüm anti-Sovyet kampanyalarda aktif rol almaktadır.

Letonyalı ve Finlandiyalı Sosyal Demokratlar açıkça üyelerinin düzenli anti-Sovyet ordularının rezervleri olan Faşist örgütlere kabul edilmelerini talep etmektedirler.

Romanyalı Sosyal Demokratlar Fransız komutanlar altında bir anti-Sovyet savaşına hazırlanan Milli Tsaranist hükümetinin en ateşli müttelikleridirler.

Macar Sosyal Demokratları Fransız emperyalizmi ile bir ittifak yönünde Macar dış politikasında bir değişiklik talep ediyorlar, ve Bulgar Sosyal Demokratları da kendi ülkelerinde aynısını yapıyorlar.

Danimarka Sosyal Demokrat Hükümeti Fransız Donanmasının Baltık Denizi'ne girmeleri için nakliye kanallarını—Belts ve Sound—ulaşılabilir yapmıştır.

İsveç Sosyal Demokratları SSCB sınırı olan ülkelere silah tedarikini gizlemek amacıyla, “İskandinav ülkelere karşı SSCB'nin saldırgan tasarımları” hakkında icatlar yayan İsveç askeri firmalarının temsilcileridirler.

Rus Menşeviklerin yargılanması, Vandervelde'nin açıkladığı gibi, İkinci Enternasyonal ile “sıkı temas” içinde çalışıyorlardı, ve çalışmaları İkinci Enternasyonal tarafından “yakından izleniyordu”, İkinci Enternasyonal ile Fransız Genel Kurmayı ve Paris'te (Torgprom) Rus beyaz muhafız göçmen örgütü ortaklaşa askeri müdahale hazırlığı amacı ile, yıkım çalışması için bir ajans olarak Rus Menşeviklerini örgütledi. Rus Menşeviklerinin göçmen örgütü, sözde Menşeviklerin Yabancı Delegasyonu, SSCB'nde bir ekonomik kriz yaratmak için, ve SSCB'ne karşı bir silahlı müdahalenin hazırlanması için bir yıkım ajansı olarak İkinci Enternasyonal tarafından doğrudan desteklendi. SSCB içindeki Menşevik örgütü, yıkıcıların ve casusların burjuva örgütü sözde “Sanayi Partisi,” ile ve bunun aracılığıyla Fransız Genel Kurmayı ile yakından bağlantılıydı. Duruşma müdahaleye karşı İkinci Enternasyonal tarafından yapılan sözlü beyanların işçileri kandırmak ve İkinci Enternasyonal'in gerçek müdahaleci

politikasını gizlemek için ne az ne çok bir maske olduğunu büyük bir açıklıkla ortaya koymuştur. Menşevikler, Gromann ve Sukhanov'un açıkladığı gibi “Bu hazırlıkları proleter kitlelerden saklamadan SSCB'ne karşı savaş hazırlamak mümkün değildir.”

III. Askeri Müdahale İçin Hazırlıklara Karşı Mücadelede Komünistlerin Görevleri.

Uluslararası emperyalizmin ve İkinci Enternasyonal'in Sosyal Demokrat partileri tarafından yapılan hummalı hazırlıklara rağmen, savaşın patlak vermemesi olgusu, aslında, emperyalistlerin kampındaki antagonizma nedeniyle, ve özellikle kapitalist ülkelerdeki ve sömürge ülkelerdeki proleter kitlelerin SSCB'nde proletarya diktatörlüğünü, ve SSCB'nin İşçi ve Köylü Hükümeti tarafından sürdürülen tutarlı barış politikasını desteklemeye hazır oluşundandır.

SBKP politikasına ilişkin burjuvazi ve Sosyal Demokrat partilerin iftira kampanyalarına rağmen, SSCB'nde işçi ve köylü kitlelerinin muazzam başarıları, emperyalist ve sömürge ülkelerindeki emekçi kitlelerin SSCB'ne yönelik daha da fazla sempatisini kazanmaktadır. Aktif ve devrimci olarak kendilerinin tek Anavatani olarak SSCB'ni savunmaya hazırlanan işçilerin ve köylülerin sayısı, şüphesiz büyümektedir ve Komünist Partilerin siyasi etki alanını çok aşmaktadır. Ayrıca Komünist Enternasyonal'in SSCB'nin savunulmasındaki çalışması barışın korunmasında çok önemli bir faktör, emperyalist katliamın ertelenmesinde bir faktörü haline geldiği de hiç şüphe götürmez.

Yine de savaş tehlikesine karşı ve SSCB'ne karşı müdahale tehlikesine karşı verilen **mücadelenin** yoğunluğu, emperyalistlerin SSCB'ne karşı hazırlandıkları savaşın yoğunluğuna karşılık olmadığı belirtilmelidir. Savaş tehlikesine

karşı ajitasyon sistemli olarak yapılmamakta ve birçok durumda sadece kampanyadan kampanyaya yapılmaktadır. Komünistlerin çalışmalarının temel zayıflığı, savaş hazırlığı için parlamento komisyonlarında, emperyalist orduları içinde ve savaş sanayi içinde alınan somut önlemler kitleler arasında yeterince teşhir edilmemektedir. Komünist Partileri henüz açıkça yeterince kitlelere emperyalistlerin savaş hazırlıkları ve ezilen kitlelerin sömürsünün büyümesi arasında var olan bağlantıyı nasıl anlatacaklarını öğrenemediler. Henüz nasıl somut örneklerle sosyal demokrasinin SSCB'ne karşı karşı-devrimci savaş hazırlığı için emperyalizmin desteği olduğu gerçeğini nasıl teşhir edeceğini öğrenemediler.

K.E.Y.K. XI. Plenumu savaş tehlikesine karşı mücadelede kapitalist ülkelerdeki Komünist Partilerin faaliyetinin, **her bir Komünistin faaliyetinin**, kapitalist ülkeler tarafından ezilen geniş işçi, emekçi köylü kitlelerinin ve ulusların SSCB'ne olan sempatisinin, savaş hazırlıklarına karşı ve SSCB'ne savaş müdahalesi tehlikesine karşı aktif bir devrimci mücadeleye dönüştürüleceğini belirleyecektir. Her Komünist Partisinin, **her Komünistin görevi, SSCB'nin işçi sınıfına karşı askeri müdahale için hazırlıklar içinde olan emperyalist burjuvazinin ajanları olarak; onların bu savaş hazırlıklarının bir organik ve ayrılmaz bir parçası olarak onların sahte pasifizmini teşhir etmek, ve kitleleri onlardan uzak kazanmak için Sosyal Demokratları teşhir etmektir.**

Burjuvazi ve sosyal pasifistlerin sloganları “Silahsızlanma”, “Ulusların Uzlaşması,” eski düşman ulusların uzlaşması barışın sağlaması ve ulusların uzlaşması için sloganlar olmadığını **ama SSCB'ne karşı organize edilen cepheyi örtmek için bir perde olduğu** gerçeğini teşhir etmek her Komünistin görevidir.

K.E.Y.K. XI. Plenumu Komünist Enternasyonal'in tüm Seksiyonlarına dikkat çekiyor kararlar **Lenin'in savaş üzerine öğretilerinin**, ve özellikle **Komünist Enternasyonal'in VI.**

Kongresinin savaş tehlikesine karşı mücadelenin yöntemleri ve SSCB'ne karşı askeri müdahale tehlikesi üzerine kararlarının yetersiz popülerleştirilmesine dikkat çekmektedir. Evde burjuvaziye karşı emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme sloganı geniş kitleler arasında sözlü ve yazılı propaganda yoluyla popüleriye edilmelidir. Evde SSCB'nin emekçilerine karşı savaşı burjuvaziye karşı bir savaşa dönüştürme sloganı, kapitalist ülkelerdeki geniş işçi kitleleri arasında en popüler slogan haline gelmelidir.

K.E.Y.K. XI. Plenumu Komünist Partilerin ve savaş tehlikesi ve müdahale tehdidine karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak özellikle de Komünist Ligası'nın anti-militarist çalışmasının yoğunlaştırılması yönünde kararlı bir değişimin gerekliliğini vurgulamaktadır.

K.E.Y.K. XI. Plenumu Lenin tarafından belirlenen II. Kongrenin talimatlarını tüm Komünistlere hatırlatıyor:

“Komünist fikirlerin yaygınlaştırılması görevi, ordu içinde ısrarlı, sistemli bir propaganda yürütme zorunluluğunu da kapsar. Olağanüstü yasaların bu ajitasyonu önlediği yerlerde bunu yasadışı olarak yapmak gereklidir. Böyle bir çalışmadan kaçınmak, devrimci görevlere ihanetle eş anlama gelir ve Komünist Enternasyonal üyeliğiyle **bağdaşmaz.**” (Komünist Enternasyonal II. Kongresinde onaylanan Komünist Enternasyonal'e Kabul Şartları üzerine Tezler)

K.E.Y.K. XI. Plenumu tüm Komünistleri, tüm ülkelerin işçilerini ve emekçilerini savaş tehlikesine karşı savaşmaya çağırır ve askeri müdahale tehdidine karşı savaşmaya çağırır, proletaryanın ilk diktatörlüğü ülkesini, tüm ülkelerin proletaryasının Anavatanını savunmak için mücadeleye çağırır.

K.E.Y.K. XI. PLENUMU'NUN HİNDİÇİNİ, İZLANDA VE KIBRIS

KOMÜNİST PARTİLERİNİN KOMÜNİST ENTERNASYONAL'E KABULÜ ÜZERİNE KARARI.

K.E.Y.K XI. Plenumu karara bağladı:

Şimdiye kadar Fransa K.P.nin bir Seksiyonu olan HindiÇini Komünist Partisi, Komünist Enternasyonal'in bağımsız bir seksiyonu olarak kabul edilmektedir.

Kasım-Aralık 1930'da, Birinci Kongresi'nde Komünist Enternasyonal'e katılma kararı alan İzlanda Komünist Partisi'ni Komünist Enternasyonal'e kabul edildi.

Kıbrıs Komünist Partisi M.K.'nin Komünist Enternasyonal'e katılma kararı alan Kıbrıs Komünist Partisi Komünist Enternasyonal'e kabul edildi.

Bu karar Komünist Enternasyonal'in VII. Kongresinin onayına sunulacaktır.

K.E.Y.K. XI. PLENUMUNUN 1929 VE 1930 İÇİN K.E.Y.K. MALİ RAPORU İLE İLGİLİ KARARI

K.E.Y.K. Polit-Sekreterliği tarafından sunulan 1929 ve 1930 için maliyenin raporu inceleyen K.E.Y.K.'in XI. Plenumu şu kararı verir.

- a) Raporu bir bütün olarak onaylamak;
- b) 1929 ve 1930 için Muhasebe Raporlarını yayınlamak.

1929 İÇİN MALİYE RAPORU.

Gelir:

1928'den ileri getirilen	21,070.89	Amer. doları
Üyelik aidatları— Komünist Enternasyonal'in 46 seksiyonunun 1,963,872 üyesinden (Gençlik Komünist Enternasyonal ve üç sömürge ülkenin seksiyonları üyelik aidatı ödemedi muafırlar). Diğer seksiyonlar 1929 için mali rapor Göndermediler.	675,901.97	" "
Toplananlar ve bağışlar	57,469.10	" "
Yayın kuruluşları, telgraf ajansları, basın enfomasyonu için bültenlerden gelen ödemeler	83,650.35	" "
	838,092.31	" "

Gider:

Yönetim giderleri (çalışanlar, ofis giderleri, vb.)	322,529.23	Amer. doları
Posta ve telgraf için yapılan harcamalar	20,265.74	" "
Seyahat masrafları	44,666.67	" "
Parti gazeteleri, yayın bölümleri, Ve kültürel ve eğitim çalışmaları için teşvikler	435,897.43	" "

1930'a ileri getirilen	14,733.24	”	”
	<u>838,092.31</u>	”	”

1930 İÇİN MALİYE RAPORU.

Gelir:

1929'dan ileri getirilen	14,733.24	Amer. doları.
Üyelik aidatları—2,518,637 üyesi 49 seksiyonun (Gençlik Komünist Enternasyonalı ve sömürge ülkelerin 4 seksiyonu üyelik aidatı ödemedi muafıtlar) Diğer seksiyonlar 1930 için mali rapor göndermediler)	956,009.32	” ”
Toplama ve başış	65,481.74	” ”
Yayın kuruluşlarının ödemeleri, telgraf ajansları, basın enformasyon bültenlerinden ödemeler	60,006.80	” ”
	<u>1,096,231.10</u>	

Gider:

Yönetim giderleri (çalışanlar, ofis giderleri, vb.)	321,469.05	Amer. doları.
Posta ve telgraf için yapılan harcamalar	24,417.37	” ”
Seyahat masrafları	48,024.62	” ”
Parti gazeteleri, yayın bölümleri, Ve kültürel ve eğitim çalışmaları için teşvikler	641,230.76	” ”
1931 için ileri getirilen	61,089.30	” ”
	<u>1,096,231.10</u>	” ”

K.E.Y.K. PREZİDYUMUNUN KOMPOZİSYONU.

ÜYELER.

1. Arnot
2. Barbé
3. Cachin
4. Chuan-Pin
5. Ercoli
6. Foster
7. Garlandi
8. Gottwald
9. Guttman
10. Katayama
11. Kolarov
12. Kun, Bela
13. Kuusinen
14. Lensky
15. Losovsky
16. Manuilsky
17. Piatnitsky
18. Pieck
19. Pollitt
20. Prukhnjak
21. Randolph
22. Remmele
23. Sillen
24. Smeral
25. Stalin
26. Su
27. Thälmann
28. Thorez
29. Chemodanov
30. Zetkin

YEDEKLER.

1. Boshkovitch
2. Bratkovsky
3. Browder
4. Celor
5. Florin
6. Furini
7. Furuboten
8. Gussev
9. Knorin
10. Kopenig
11. Müller
12. Neumann

K.E.Y.K. Prezidyumu 15 Nisan 1931'deki toplantısında **Siyasi Sekreterliği'ni** aşağıdaki gibi seçti:—

ÜYELER.

1. Chuan-Pin
2. Ercoli
3. Guttmann
4. Knorin
5. Kuusinen
6. Lensky
7. Manuilsky
8. Piatnitsky
9. Pieck
10. Pollitt
11. Randolf
12. Thalmann
13. Thorez

YEDEKLER.

1. Arnot
2. Bratkovsky
3. Celor
4. Furini
5. Losovsky
5. Chemodanov